

Arrest

nr. 247 048 van 11 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HERMANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 6 november 2020 wordt verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder geldige reisdocumenten. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Op 14 december 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 15 december 2020 aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit het district Sialkot in Punjab. U ontmoette op school een meisje, A. (...), waarop u verliefd werd. Zij gaf u haar telefoonnummer waarna jullie met elkaar afspraken. U komt echter uit een zeer arme familie terwijl de familie van A. (...) zeer rijk is en banden heeft met politici. Omwille het klassenverschil was haar familie ertegen gekant dat jullie elkaar zagen. Uw familie had daar weinig problemen mee en lieten zelfs toe dat zij bij u thuis kwam. Een tweetal jaar geleden werd bij u thuis daarom een soort verlovingsfeestje gehouden. Ofwel juist voor of juist na het verlovingsfeestje werden jullie gespot terwijl jullie samen waren. Haar vader werd daarvan op de hoogte gebracht en begon u te bedreigen om de relatie stop te zetten. Hij stuurde zelfs de politie naar u toe om u kaakslagen te geven. Desalniettemin bleven jullie elkaar zien omdat A. (...) met niemand anders wilde huwen en er zeker van was dat de zaak wel in orde zou komen. Een aantal dagen voor uw vertrek uit Pakistan zagen jullie elkaar waar jullie normaal afspraken en werden plannen gemaakt om weg te lopen en te huwen voor de rechtbank in Sialkot. De derde van de maand van uw vertrek uit Pakistan vertrokken jullie naar Sialkot. De vierde waren jullie op weg naar de rechtbank. Plots dook er een wagen op met daarin de vader van A. (...) vergezeld van een viertal mannen. Er werd geschoten en A. (...) werd in het hart getroffen. U raapte haar op en hield haar in uw armen maar moest haar lossen toen er ook op u geschoten werd. U slaagde erin om te ontsnappen en bereikte via zijstraatjes het busstation. U nam vervolgens de bus naar Lahore. In Lahore belde u naar uw vader die vertelde dat u zeker niet naar huis moest komen omdat de familie van A. (...) naar uw huis gekomen was om u te zoeken. Zij zouden toen ook geschoten hebben. Uw vader zei te blijven waar u was. Hij zou een vriend van hem, V. (...), verwittigen om u op te pikken. U overnachtte bij V. (...) thuis en deze laatste contacteerde 's morgens een persoon om u het land uit te smokkelen. Ondertussen had u ook vernomen dat A. (...) was overleden. De vijfde 's avonds werd u naar de luchthaven gebracht. Via Abu Dhabi kwam u in België aan diende onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in. Na het persoonlijk onderhoud stuurde u de volgende documenten door : kopie van B- form (familiesamenstelling), kopie van diploma's (examenresultaten), kopie van foto's van u samen met uw familie en uw vriendin, kopies van foto's van gewapende mannen en een kopie van een poster van "PTI"

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Opgemerkt dient te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over Subsidiäre bescherming zou lopen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u geen enkel origineel identiteitsdocument met daarop een foto kunt voorleggen waarmee uw identiteit en nationaliteit onomstotelijk kan worden aangetoond. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij alles in het werk stelt om op zijn minst zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen teneinde de asielinstanties in staat te stellen om een volledig zicht te krijgen van de persoon die internationale bescherming aanvraagt. Om een correcte inschatting te maken van de nood aan internationale bescherming is het onontbeerlijk dat de asielautoriteiten op de hoogte is wie de verzoeker is en waar hij vandaan komt. Indien de verzoeker niet in staat is om zijn identiteit en nationaliteit met de nodige documenten aan te tonen, wordt verwacht dat hij een afdoende verklaring geeft waarom hij daartoe niet in staat is. Van een verzoeker om internationale bescherming afkomstig uit Pakistan kan verwacht worden dat hij zijn "National Identity Card" voorlegt. De "National Identity Card" is een essentieel document voor Pakistaanse burgers om bepaalde documenten te verkrijgen, voor het openen van een bankrekening, en voor het aansluiten van

een telefoon (cellular connections). Gezien uit uw relaas kan afgeleid worden dat u over een GSM beschikte, u verklaarde immers dat u in Lahore aan iemand moest vragen om te bellen, omdat uw GSM bij A. (...) was (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), kan worden verwacht dat u wel degelijk over een "National Identity Card" beschikte. Uw verklaring dat u zo arm was dat u zich geen identiteitskaart kon veroorloven kan dus niet overtuigen. Zoals hierboven reeds werd vermeld was u in het bezit van een "GSM". In de hypothese dat u werkelijk zo arm bent dat u nauwelijks in staat bent om voldoende maaltijden te nuttigen, is het weinig geloofwaardig dat u ook een GSM met de bijbehorende abonnementen of betaalkaarten kunt veroorloven. De geloofwaardigheid van uw voorgehouden armoede wordt verder ondermijnd door uw verklaring dat u tot uw vertrek uit Pakistan nauwelijks heeft gewerkt en zelfs nooit heeft gesolliciteerd (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). In de Pakistaanse context waar kinderarbeid bij arme gezinnen gebruikelijk is om in hun levensonderhoud te voorzien, is het ongeloofwaardig dat u door uw familie niet werd verplicht om bij te dragen aan het levensonderhoud van het gezin. Te meer u op uw 17 de of 18 de niet geslaagd was voor uw examens en pas op uw 22 opnieuw dezelfde examens aflegde. Dat u tussen uw 18 de en 22 ste gewoon student bleef kan niet overtuigen en klemt met uw verklaringen dat u en uw familie zo arm waren dat u zich geen identiteitskaart kon veroorloven. Uit wat voorafgaat volgt dat het Commissariaat-generaal ervan uitgaat dat u wel degelijk een identiteitskaart had waarmee u mogelijk een paspoort heeft aangevraagd, maar dat u mogelijke informatie die kan blijken uit een identiteitskaart of paspoort voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen.

Bovenvermelde vaststelling wordt bevestigd door uw verklaringen omtrent uw reisweg uit Pakistan die volstrekt ongeloofwaardig is. In eerste instantie kan er ernstig worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw reis naar België per vliegtuig op slechts enkele uren kan worden geregeld. U stelde immers dat V. (...) in de ochtend van de zesde iemand contacteerde en dat u dezelfde avond van de luchthaven vertrok. Dat op een aantal uren valse documenten met visa en een vliegtuigreis naar Europa via smokkelaars kan worden geregeld is niet geloofwaardig, te meer u, uw familie en ook V. (...), die de smokkelaars heeft gecontacteerd, naar eigen zeggen, over geen financiële middelen beschikken. U gevraagd wie uw reis bekostigde wist u geen antwoord te geven. Uw verklaring dat V. (...) misschien gesmeekt had om u het land uit te smokkelen kan, gezien de aanzienlijke geldsommen die met mensensmokkel gepaard gaan en gezien de financiële situatie van uw familie ook niet overtuigen. Bovendien verklaarde u ook geen kennis te hebben over de documenten waarmee u naar België reisde. U zou nooit documenten hebben gehad en alles zou geregeld zijn door de smokkelaar die zei dat u maar met een andere familie moest aansluiten (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Meer nog u beweerde zelfs nooit geen "Boarding Card" te hebben gehad (zie notities van het persoonlijk onderhoud p. 7). U vervolgens gevraagd hoe u dan uw zitplaats in het vliegtuig van Abu Dhabi naar Brussel wist te vinden, antwoordde u dat men u gezegd had dat dit dezelfde zitplaats is als op het vliegtuig van Pakistan naar Abu Dhabi (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Het is echter niet gebruikelijk dat de nummering van de zitplaatsen van een vlucht die u in transit neemt dezelfde zijn als die van de vlucht van uw vertrek uit uw land van herkomst. Hoe dan ook bij internationale vluchten is het gebruikelijk dat men bij de immigratie van het land vanwaar men vertrekt de nodige documenten voorlegt. Ook in de transit en bij het boarden van het vliegtuig wordt de internationale reispas en de "boarding card" gevraagd. Dat u zonder document vanuit Pakistan bent vertrokken en plots zonder enig document in België aankomt is ongeloofwaardig en wijst er op dat u wel degelijk een paspoort heeft gehad en dat u gewoon met uw eigen paspoort uit Pakistan bent vertrokken. Uw verklaring dat u nooit een paspoort zou hebben gehad en dat u zonder enig document zou hebben gereisd, doet vermoeden dat u informatie in uw paspoort vermeld, zoals bijvoorbeeld het ogenblik van uw vertrek uit Pakistan, voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen. Het kwaadwillig achterhouden van essentiële informatie voor de asielinstanties wordt beschouwd als een gebrek aan medewerking en geeft een negatieve indruk over de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

Verder kan er ook getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen, namelijk een verboden liefdesrelatie, die u noopten om Pakistan te verlaten. In de Pakistaanse context die gekenmerkt wordt door gearrangeerde huwelijken en waar liefdesrelaties de uitzondering zijn, kan worden verwacht dat u doorleefd, uitgebreid en omslachtig kunt vertellen ondermeer over uw partner, hoe u haar ontmoette, hoe jullie de toekomst zagen. Wat uw partner betreft weet u te vertellen dat zij A. N. (...) heet en dat zij geboren was in 2000. Ofschoon jullie een aantal jaren samen waren en zelfs besloten hadden om met elkaar te huwen, was haar verjaardag u onbekend (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). U gevraagd wat u speciaal aantrok u A. (...), wist u enkel te vertellen dat zij mooi en volslank was en dat u foto's heeft van haar bij uw familie thuis (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Voorts bent u niet duidelijk doorheen uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal wanneer u precies voor het eerst door de familie van A. (...) werd bedreigd. Zo

verklaarde u aanvankelijk dat dit twee of twee en een half jaar geleden was (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Of dit voor of na haar bezoek aan uw huis was, wist u niet precies meer te vertellen, wat op zich moeilijk te begrijpen is. Onafgezien van het feit dat het in Pakistan al ongebruikelijk is dat een meisje zonder toestemming van haar familie bij de familie van een man thuis ontvangen wordt is het al helemaal uit den boze dat de arme familie van een jongeman het meisje bij hun thuis ontvangt na de bedreigingen van haar machtige familie. In bovenvermeld verband is het tijdstip van de eerste bedreiging in het kader van uw asielrelaas zeer belangrijk. Overwegende dat u bedreigingen ontving van een machtige familie die u zelf omschrijft als bandieten die gewapende lijfwachten in dienst hebben (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en p. 8), kan er worden verwacht dat u bij de verdere ontmoetingen met uw geliefde toch wel de nodige voorzichtigheid aan de dag legt en toch wel met zekerheid weet te vertellen of de eerste bedreiging voor of na het bezoek van het meisje bij u thuis was. Uw opeenvolgende verklaringen die u tijdens het persoonlijk onderhoud uiteenzette over het tijdstip van de eerste bedreiging zijn ook niet altijd even duidelijk. Eerst stelde u dat dit 2 à tweeënhalf jaar geleden was (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verder in het persoonlijk onderhoud werd u de vraag opnieuw gesteld en beweerde u dat dit meer dan anderhalf jaar was. U gevraagd om dit preciezer te duiden stelde u dat dit in 2019 was (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verder kan er worden opgemerkt dat in het geval van een verboden liefdesrelatie in Pakistan, dat jullie bij de beslissing om weg te lopen en in het geheim te huwen toch wel de nodige voorbereiding of toch tenminste enig plan aan voorafging. U gevraagd in detail te vertellen welke plannen er gemaakt werden, gaf u een vaag antwoord dat u arm en bang bent en zij enkel met u wou huwen en dat er werd afgesproken om weg te lopen, te huwen en daar te blijven. U gevraagd hoe u dit verder zou regelen naar de toekomst toe, namelijk hoe u zou huwen, waar u zou verblijven en hoe u uw verdere toekomst zag, beweerde u dat er geen concrete plannen werden gemaakt en besloten hadden om niet terug te komen. U gevraagd waar jullie gingen huwen, antwoordde u de rechtbank van Sialkot. Het was de bedoeling dat u pas in de rechtbank zich ging informeren over de voorwaarden en de documenten die u nodig had om te mogen huwen (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Gezien de afkeuring van de familie van het meisje voor jullie relatie, kan er worden vanuit gegaan dat een huwelijk zonder toestemming van haar familie een breuk met deze familie impliceert. Gezien het ingrijpend karakter van de beslissing om toch zeker zonder toestemming van haar familie te huwen, kan er logischerwijze worden vanuit gegaan dat u zich, alvorens weg te lopen, afdoende zou hebben geïnformeerd over de voorwaarden en de documenten die u nodig had om dergelijk huwelijk aan te gaan. Ook kan worden verwacht dat jullie toch wel plannen zouden hebben gemaakt hoe jullie verder zouden leven na het sluiten van het huwelijk (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dat u dit niet heeft gedaan ondermijnt de oprechtheid van uw verklaringen. U beweerde dat u daarvoor niet de middelen en de tijd had maar kon niet afdoende verklaren waarom u daarvoor niet de middelen en de tijd had om uw huwelijk en verdere toekomst te plannen.

Voorts kunnen er vragen worden gesteld omtrent de geloofwaardigheid van de moord op A. (...). Het lijkt immers wel eerder toevallig dat de familie van A. (...) jullie stonden op te wachten in Sialkot toen jullie op weg waren naar de rechtbank. U gevraagd hoe het kwam dat haar vader wist dat jullie in Sialkot waren, moest u het antwoord schuldig blijven doch u vermoedde dat dit kwam omdat haar vader zeer rijk was en dat hij veel mannen in dienst had die hem konden informeren (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dit klemt echter met uw verklaring dat jullie elkaar na de eerste bedreiging op een openbare plaats bleven ontmoeten. Dat dit in het geheim gebeurde zoals u na confrontatie verklaarde kan echter niet worden weerhouden. Indien haar vader zo machtig is en zoveel personeel in dienst heeft zoals u beschreef, kan worden verwacht dat hij zijn dochter in de gaten zou houden en wel vlug zou te weten gekomen zijn dat jullie op een openbare plaats afspraken en dan ook de nodige maatregelen zou genomen hebben om te zorgen dat jullie elkaar niet meer zagen. Bovendien is het ook weinig geloofwaardig dat jullie, ofschoon jullie wisten dat hij machtig was en tegen de relatie gekant waren, toch het risico namen om elkaar verder te ontmoeten op een openbare plaats. Bovenvermelde opmerkingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit wat voorafgaat kan er geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vluchtmotieven.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard om de appreciatie van uw asioldossier in positieve zin te wijzigen. De documenten die uw identiteit zouden moeten aantonen, namelijk de B-form is nog steeds geen identiteitsdocument met foto dat uw identiteit en nationaliteit onomstotelijk kan aantonen. De diploma's, wel voorzien van een foto, die u voorlegt kunnen bezwaarlijk als geldige identiteitsdocumenten worden aangenomen. Bovendien betreft het hier kopies die via knip- en plakwerk

gemakkelijk kunnen worden nagemaakt en aldus een relatieve bewijswaarde hebben. Wat de foto's betreft dient te worden opgemerkt dat uw familie daarop staat met een meisje. Wie dat meisje is, kan van de foto's niet worden afgeleid. Het kan evengoed uw zuster of zelfs uw echtgenote zijn, gezien u geen bewijs voorlegt van uw familiale status. Verder is er nog een foto van gewapende mannen. Als dit een foto van uw belagers moet voorstellen, dient te worden opgemerkt dat de foto eerder lijkt op een gemoedelijke groepsfoto, wat geenszins de indruk wekt dat u en uw familie door die mannen wordt bedreigd. De foto van een verkiezingsfiche is gewoon een foto van een poster die op publieke plaatsen te vinden is maar toont niet aan dat uw belagers banden hebben met die partij. Bovendien dient nog gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Pakistan, gezien de heersende corruptie, veel vervalste documenten circuleren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker haalt in een eerste onderdeel van het middel de vier elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' uit artikel 1, A van het Verdrag van Genève aan en past deze als volgt toe op zijn eigen situatie:

“1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België - heden in het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel, waar zij haar aanvraag tot asiel heeft ingediend op 06 november 2020.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

2.1. Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (RvV 17 juni 2011, Rev.dr.Etr. 2011, 414; Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22). De gegronde vrees voor vervolging dient in beginsel persoonlijk te zijn. Er gaat een individueel onderzoek aan vooraf. Maar dat belet echter niet dat een persoon een gegronde vrees voor vervolging kan hebben indien een familielid of een persoon die tot eenzelfde groep behoort, vervolgd wordt. (RvV 21 april 2010, nr. 42.086)

Verweerder haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b, en c, van de Vreemdelingswet heeft aangetoond.

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid.

Verzoeker heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Sierra Leone, definitief te verlaten. Verweester gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor haar redelijke vrees aangetoond aan de hand van verschillende elementen.

2.2. In casu :

Verzoeker zijn identiteit wordt niet betwist door verweester.

De afkomst van verzoeker wordt eveneens niet betwist door verweester.

2.2.1. Vooreerst wenst verzoeker uitdrukkelijk te benadrukken dat hij wel degelijk een vrees handhaaft dat hij zal worden vermoord, minstens worden aangevallen of aangerand. Het is niet voor niets dat verzoeker de familiale regio heeft verlaten. Puur uit angst en omdat hij het risico niet wil lopen.

Verzoeker wil nogmaals bevestigen dat hij en zijn familie zeer arm zijn. En de liefde kent geen geld. Verzoeker werd verliefd op een dame uit een welgestelde familie. In Pakistan wordt hier enorm in gediscrimineerd tussen rijke en arme families. Zoals hij verklaarde, was de familie van het meisje helemaal niet opgezet met de relatie die hij had met die dame. Hij is en was zeer goed op de hoogte dat dit een verboden liefdesrelatie is. Ze konden enkel contact hebben op sporadische momenten en dienden dan ook zeer voorzichtig te werk te gaan om te vermijden dat ze door de machtige familie van Aisha zouden ontdekt worden. En zo is ook uiteindelijk gebleken. Nadat de familie deze relatie ontdekte hebben ze dan ook het mogelijke gedaan om represailles uit te voeren ten aanzien van verzoeker. Dat was ook de reden dat zij samen hadden besloten om te vertrekken in het geheim. Zij kozen voor elkaar en daardoor ook de familie achter te laten. Niet voor niets besloten ze dan ook in het geheim te vertrekken en te kiezen voor elkaar. Juist omdat ze geen goedkeuring zouden krijgen van de familie besloten ze zich te wenden tot de rechtbank in Saikot. Een gewoon religieus huwelijk met de families kon quasi niet verkregen worden gezien de visie van de machtige familie van A. (...).

Het is dan ook logisch dat deze machtige familie verzoeker zouden vinden, ze dan ook al het nodige zouden doen om wraak op hem te nemen. Dat is dan ook de reden dat hij het land ontvlucht heeft. Omdat hij voor zijn leven vreest.

Door verzoeker terug te sturen naar Pakistan, wordt minstens artikel 3 EVRM geschonden.

2.2.2. Verweester meent het ook ongeloofwaardig dat hij geen originele documenten zou kunnen voorleggen. Dit is een algemene waarheid. Wanneer mensen door middel van een smokkelaar het land verlaten worden zij ontnomen van hun identiteitsdocumenten en worden zij vaak door middel van valse documenten onderweg gestuurd. Dit was net zo het geval bij verzoeker.

Daarenboven dient te worden benadrukt dat hij zeer arm is en was in Pakistan. Dit is onder meer een reden van het niet hebben van alle originele documenten.

2.2.4. Eveneens dient het belangrijk op te merken dat de landsgrenzen van Pakistan nog steeds dicht zijn.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'(...)' (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Echter, wordt door artikel 48/3, § 4 een vooropstelling gemaakt van 5 elementen, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen.

Verzoeker vreest oprecht voor haar leven in zijn land van oorsprong en kan er niet terugkeren en meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing minstens vernietigd te worden."

Wat betreft zijn nood aan subsidiaire bescherming laat verzoeker het volgende gelden:

"Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt "(...)".

De Raad van State heeft omtrent artikel 15, sub c van de Richtlijn 2004/83/EG een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie (HvJ; 30 januari 2014, C-285/12) :

Het betreft een verzoek dat werd ingediend door de Raad Van State naar aanleiding van de weigering door CGVS tot het verlenen van een subsidiaire beschermingsstatus aan een Guinees Staatsburger

Volgens artikel 2, sub e, van de richtlijn wordt verstaan : " (...)"

Hierbij wordt de nadruk gelegd op artikel 15 van de richtlijn waaronder "ernstige schade" wordt verstaan: "(...)".

De identiteit en de afkomst van verzoeker worden niet betwist door verweerster.

Conform het UNHCR dient verweerster inzake een onderzoek te voeren op individuele basis met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden van de zaak.

In eerste instantie, dient hier naar de principes vooruitgezet door de UN High Commissioner for Refugees verwezen te worden, met name Les Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés van 23 July 2003, zoals te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html>.

De principes hierin uiteengezet stellen dat sowieso de beoordeling geval per geval dient te gebeuren, men verduidelijkt ook het begrip 'redelijkerwijze verwacht kan worden', hetgeen ook naar voor komt in art. 48/5 § 3 Vw:

"(...)"

(UN High Commissioner for Refugees in de Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés van 23 July 2003, zoals te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3fb9f5344.html>, p 4-5)

Verweerster laat na om noch grondig individueel onderzoek te voeren noch hiervoor een grondige motivering weer te geven in haar beslissing.

Verweerster stelt enkel een algemene beoordeling van Pakistan in zijn geheel zonder een individueel onderzoek te voeren.

Minstens dient een grondig onderzoek te worden gevoerd naar de mogelijkheid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging te moeten vrezen door de familie van een meisje met wie hij een liefdesrelatie had en dat omwille van deze relatie door haar vader werd doodgeschoten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen vluchtmotieven, nu (i) hij geen enkel origineel identiteitsdocument met daarop een foto kan voorleggen waarmee zijn identiteit en nationaliteit onomstotelijk kan worden aangetoond en ervan kan worden uitgegaan dat hij wel degelijk een identiteitskaart had waarmee hij mogelijk een paspoort heeft aangevraagd, maar dat hij mogelijke informatie die kan blijken uit een identiteitskaart of paspoort voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen, (ii) hij niet doorleefd, uitgebreid en omslachtig kan vertellen over zijn partner, hoe hij haar ontmoette en hoe zij de toekomst zagen, (iii) hij, alvorens weg te lopen, zich niet afdoende heeft geïnformeerd over de voorwaarden en de documenten die hij nodig had om een huwelijk aan te gaan en met het meisje geen plannen heeft gemaakt hoe zij verder zouden leven na het sluiten van het huwelijk, (iv) het weinig geloofwaardig is dat hij en het meisje, ofschoon zij wisten dat haar vader machtig was en tegen de relatie gekant was, toch het risico namen om elkaar verder te ontmoeten op een openbare plaats, en (v) de documenten die hij voorlegt niet van die aard zijn om de appreciatie van zijn asioldossier in positieve zin te wijzigen.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker laat gelden dat zijn identiteit niet betwist wordt, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waarin omstandig wordt gemotiveerd dat hij geen enkel origineel identiteitsdocument met daarop een foto kan voorleggen waarmee zijn identiteit en nationaliteit onomstotelijk kan worden aangetoond en ervan kan worden uitgegaan dat hij wel degelijk een identiteitskaart had waarmee hij mogelijk een paspoort heeft aangevraagd, maar dat hij mogelijke informatie die kan blijken uit een identiteitskaart of paspoort voor de Belgische asielinstanties probeert te verhullen en dat dit bevestigd wordt door zijn volstrekt ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg uit Pakistan. De Raad wijst in dit verband op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat “*het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die*

kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, (...) een negatieve indicatie (vormt) met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan".

Waar verzoeker voorhoudt dat *"(w)anneer mensen door middel van een smokkelaar het land verlaten (...) zij (worden) ontnomen van hun identiteitsdocumenten en (...) vaak door middel van valse documenten onderweg (worden) gestuurd"* en dat dit net zo het geval was bij hem, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien in strijd is met zijn eerdere verklaringen op het CGVS. Daar zou hij immers gezegd hebben dat hij heel arm was en dat het aanvragen van een identiteitskaart niet mogelijk was voor arme personen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4), wat iets geheel anders is dan dat zijn identiteitsdocumenten door een smokkelaar werden ontnomen. Wat er ook van zij, de motivering dat de door hem voorgelegde documenten die zijn identiteit zouden moeten aantonen *"kopies (betreft) die via knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen worden nagemaakt en aldus een relatieve bewijswaarde hebben"*, is slechts overtoollig in het licht van de door verzoeker niet betwiste vaststellingen in de bestreden beslissing dat *"de B -form (...) nog steeds geen identiteitsdocument met foto (is) dat zijn identiteit en nationaliteit onomstotelijk kan aantonen"* en dat de *"diploma's, wel voorzien van een foto, die (...) (hij) voorlegt (...) bezwaarlijk als geldige identiteitsdocumenten (kunnen) worden aangenomen"*.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker ten slotte nog betoogt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen of vrees ten aanzien van zijn land van herkomst, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Pakistan irrelevant is.

Waar verzoeker nog opmerkt dat *"de landsgrenzen van Pakistan nog steeds dicht zijn"*, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze hieruit in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Pakistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de recente informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab

gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.”

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Door louter te stellen dat de commissaris-generaal hiernaar geen grondig onderzoek heeft gevoerd en hierover niet grondig heeft gemotiveerd, toont verzoeker het bestaan in zijn hoofde van dergelijke persoonlijke omstandigheden niet aan.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN